

Munkásnépb?l migránsnép

2023 február 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Berlin városa elalél a multikultitól, de egy választást nem tudott megszervezni

Ugyan mi vesz rá egy keletnémet srácot, hogy pár évvel a berlini fal leomlása után, tizennyolc évesen csatlakozzon a posztkommunista Demokratikus Szocializmus Pártjához? Nem azt olvastuk a tankönyvekben, hogy az egykori NDK „polgárai” (helyesebben alattvalói) örültek, hogy végre szabadok lettek, s az utódpartí sarokban csak az új német elitből kiszorult elvtársak tömörültek?

De feltehetjük azt a kérdést is, mihez kezdhet a mai világban az a valamikori magyar szélsőbaloldali aktivista, aki balról támadta a Kádár-rendszert, s ezért 1968-ban elítélték a Pór György nevével fémjelzett maoista perben?

Nos, a két kérdést egy mondattal megválaszolhatjuk: mindketten a mai berlini kulturális elit megbecsült tagjai, akik fürdőznek a világváros sokszíni, befogadó légkörében. Jobbos magyarra fordítva: a multikulturális és genderfluid (képlékeny nemi azonosságú) katyvaszban, az új embertípust teremtő új Németország első számú kísérleti laboratóriumában. Az egykori keletnémet srác a ma 48 éves Klaus Lederer, a 3,7 milliós német főváros – egyben szövetségi tartomány – kultúráért felelős főpolgármester-helyettese.

A szélsőbaloldali Die Linke politikusa férfiházasságban él, amint azt a német jog pár éve megengedi. Elhatárolja magát a kommunizmus bűneitől, idejében ismerte fel, hogy a szélsőbal már nem az agg keletnémet elvtársak fogyatkozó köreire, hanem a bevándorlókra és a szexuális kisebbségekre számíthat támogatókként. És meg is hálálja azt, legutóbb például kiállítással „a berlini fal leomlásához is hozzájáruló felforgató homoerotikáról”.

A szivárványos mozgalom – amelynek csak a csúcsa volt a német válogatott aktivista fellépése a labdarúgó-világbajnokságon – mára befészkelte magát a munkahelyekre, az egyetemekre, a hivatalokba. Hangadói korunk KISZ-titkárai, az új elvtársak lettek. Ezt elégette meg a magyar médiában is hullámokat keltve Ralf Schuler vezetett berlini újságíró, aki inkább a margóra szorult, semmint hogy – mint lapunknak is elmondta – „LMBTQ-idiótákkal” menetteljen. A minap jelent meg németül Schuler az Egyszerre lépő nemzedék című könyve az új konformizmusról.

Amikor Klaus Wowereit 2001-ben azzal kampányolva lett Berlin első nyíltan homoszexuális főpolgármestere, hogy „Meleg vagyok, és ez így van jól”, ezt még polgárjogi emancipációnak lehetett gondolni, egyben azonban (naivan) azt vélhették egyesek, pont is került a dolog végére. Ám Németország 2017 óta már a szivárványcsaládoknál, a homoszexuálisok gyerek-örökbefogadásánál tart, a legújabb varázsszó pedig a „felelősségközösség”. Ez a házasság alternatíváját jelentheti hamarosan, például kollégiumi vagy poliamóriás lakóközösségek (egyfajta kommunák) tagjai számára.

Megtalálta a számítását Berlinben a már említett egykori magyar szélsőbalos aktivista, Dalos György is, aki csaknem három évtizede él a német fővárosban. Az idén nyolcvanéves író a Berlini Művészeti Akadémia nemrég Heinrich Mann-díjjal tüntette ki. Már-már megnyugtató hír ez a baloldali város egyébként viharos kulturális életében. A város egyik legjelentősebb színháza, a Volksbühne vezetésébe előbb Chris Dercon bukott bele botrányos incidenseket követően, majd utódja, Klaus Dörr kényszerült távozásra zaklatási ügye nyomán.

Patricia Schlesinger, a regionális közmédia, az RBB intendánsa a pazarlása, sikkasztásgyanús költségei miatt vesztette el a székét. A díszes sereglet élén főpolgármesterként az a Franziska Giffey áll, aki miniszterként belebukott ugyan plágiumügyébe, de a bohém világváros vezetésére a jelek szerint tökéletesen alkalmasnak találták. Talán hozzá sem kell tenni, hogy az említettek mind baloldali kötődésűek. A jobboldali berlini már rég kiköltözött kiskertes brandenburgi vityillójába, hátha ott kibírja az új Németországot.

A legröhejesebb persze az, hogy miért kellett egyáltalán most szavazni Berlinben. Azért, mert 2021-ben a baloldali tartomány- és városvezetés nem tudta rendesen lebonyolítani: tömeges szabálytalanságok kísérték a nemcsak a Bundestag-választásokra, de a maratoni futóversenyre is rászervezett tartományi-helyi voksolást.

Voltak, akik nem jutottak szavazólaphoz, voltak, akik jutottak, de nem a megfelelőhöz, voltak, akiknek fénymásoltak (!), hátha az úgy jó lesz, és voltak, akik 16 évesen, jogtalanul voksoltak. (A kerületi szavazáson alacsonyabb a korhatár, csak arra mehettek volna.) Ha nálunk történelem ilyesmi, a nemzetközi megfigyelők: az Európa Tanács, az EBESZ és a Nagy Szánhedrin atyáskodva a vállunkra tenné a kezét, elmagyarázva a tudatlan nebulóknak, miként kell lebonyolítani egy választást.

Berlint még a lehető legbaloldalibb összetételű koalíció irányítja, ugyanúgy a szociáldemokraták vezetésével és a Zöldek részvételével, mint a szövetségi Scholz-kormány esetében. De a legkisebb erő a főváros-tartományban nem a liberálisok, hanem a posztkommunista Die Linke.

Az Angela Merkel 2015-ös fordulata előtt még jobbközép Kereszténydemokrata Unió (CDU) ugyan erősödött, de hogyan is lehetne érdemi irányváltásra számítani egy olyan politikai rendszerben, amelyben a legnépszerűbb párt sem tudja huszonvalahány százalék fölé tornáztatni magát, koalíciókényszerében pedig a CDU választási lehetősége is beszűkül a baloldalra és a liberálisokra? A radikális jobboldali, bevándorlásellenes Alternatíva Németországnakkal ugyanis nem hajlandó összeállni.

A szilveszteri berlini zavargások, amelyek során huligánok tömegével támadtak rendőrökre és tüntetőkre pirotechnikai eszközökkel és vasrudakkal, némiképp felkavarta az állóvizet, felélesztve a vitát a bevándorlók beilleszkedéséről a nyilvánosságban.

A 145 letartóztatott 18 különböző nemzetiségű került ki, közülük mintegy félszázan afgánok, illetve szíriaiak voltak. Ezen nem is lehet nagyon csodálkozni: az egy évvel ezelőtti hivatalos adatok szerint a berlinieknek már 37 százaléka migrációs háttérű, és az arány azóta az ukrán menekültek érkezésével alighanem tovább nőtt. Mitte kerület lakóinak több mint a fele, Neuköllnének a fele bevándorló. Főleg Európán kívülről érkeztek van szó. A török származásúak a kétszázezerhez közelítenek, az arabok 150 ezren vannak.

Rendészeti adatok szerint a berlini külföldi állampolgár Berlinben, miközben a városban csak 21 százaléknyan vannak. (Ebbe az adatba a már német állampolgárrá vált bevándorlók nem számítanak bele.) Mégis, a fősodorbéli politika és média rendre elvitatja, hogy gond lenne a bevándorláspolitikával. Elszigetelt esetekről van szó, az integráció jól halad, a berlini külföldi állampolgárát pedig nem a származással, hanem a szociális háttérrel lehet megmagyarázni – ismételték a szilveszteri zavargások után is.

Szociológusnyelvről magyarra fordítva: Ibrahim nem azért agresszív, mert arab, hanem mert szegénységben nőtt fel, és nem kapott repetát a kuszkuszból. A nem német sajtót kell fellapoznia annak, aki unja már ezt a szenvedélybetegek önáltatását idéző folyamatos magyarázkodást. „A migráció konfliktusokat teremt, a hazug német vita mégis letagadja ezt. A [német] politikusok rózsaszín világot festenek, amely tele van jól képzett migránsokkal. A valóságban bizonyos környezetekben megbukott az integráció. Efelett évtizedek óta mégis szemétként hunynak, mert így kényelmesebb” – írta a berlini szilveszter nyomán Eric Gujer, a Neue Zürcher Zeitung főszerkesztője.

Dalos György A körülméletés című kisregényébe gyerekkorának hangulatát is beleírta. Így például Singer Robi egyszer a sábesz kimenetele után villamosozik haza a Sztálin (ma: Árpád) hídon, hogy eljusson a Marx (ma: Nyugati) térre. Nem akarja megszegni a szombatot, elvégre a kis berliniek lesznek a nagyok. Most szilveszterkor pedig – tehetné hozzá Dalos, ha időskora hangulatából akarna meríteni – Mohamed kanyarodna be a durrogó petárdák között sietve a Sonnenallee és a Reuterstrasse sarkán, barátságosan integetve a német tüntetőnek, akinek fejéből ömlik a vér: Insallah!

A szívárványos mozgalomnak és a fényesre suvicszolt multikultinak is megvannak a maga előzményei, csak egy kicsit csavarni kell a történeten. A keletnémet kommunista indulóban („Előre, munkásnép, nem engedhetsz / a vörös zászló a jeled ... / A vörös zászlók győzedelmeskednek / a világba új reményt hoznak”) a munkásnépet egyszerre migránsnépre, a vörös zászlót pedig szívárványosra írhatjuk át.

Borítókép: Berlin (Forrás: Pixabay)

Szűcs László - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
